

Arrest

nr. 323 841 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 8 oktober 2024 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu

verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de beslissing van de commissaris-generaal buiten de wettelijk voorziene termijn van 15 werkdagen is genomen en hij meent dat de commissaris-generaal bijgevolg de mogelijkheid c.q. de bevoegdheid verliest om toepassing te maken van de versnelde procedure voorzien in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat dit echter een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld nu hij niet aantoont te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (veilig land van herkomst) binnen de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 werkdagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

2. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Albanië vermoord te worden door K.N. die in het verleden zijn broer zou hebben vermoord. Naar aanleiding van een veroordeling in Albanië werd verzoeker omwille van een vraag tot uitlevering in België opgepakt en in afwachting daarvan zit hij momenteel in de gevangenis.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch voert hij geen valabele argumenten aan die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft.

2.2. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal terecht wijst op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Zijn argumentatie in het verzoekschrift dat hij ondergedoken en anoniem op het Belgisch grondgebied leefde en voorheen geen acuut risico op terugkeer bestond kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom verzoeker reeds drie à drieënhalf jaar nagelaten heeft om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten. In dit verband dient eveneens verwezen worden naar verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij Albanië drie jaar geleden verliet omdat hij voor K.N. vreesde die naar eigen zeggen “iedereen wil vermoorden” en dat het beslissende moment voor zijn vertrek de moord in Tirana in Den Bosco was (NPO, p. 12). Ook verklaarde verzoeker dat hij twee jaar geleden te weten kwam dat K.N. hem persoonlijk bedreigde en dat K.N. hem en zijn neef wou vermoorden (NPO, p. 12). Dat verzoeker ondanks deze bedreigingen en vrees nog steeds jaren in België bleef zonder een beschermingsaanvraag in te dienen zet de ernst van zijn beschermingsverzoek op de helling. In het licht van voorgaande verklaringen benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna tot de asielinstanties van het onthaalland wendt, quod non in casu. Dergelijke houding van verzoeker getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het ander argument ter verschoning van zijn laattijdige asielaanvraag dat verzoeker pas nadat hij in België werd opgepakt een imminente risico op terugkeer ervoer omdat hij in de Albanese gevangenis geconfronteerd zou worden met K.N. wijst de Raad erop dat aan het vluchtrelaas van verzoeker aangaande zijn vrees vermoord te worden door K.N. geen enkel geloof werd gehecht, zoals hierna zal blijken, zodat de

laattijdige asielaanvraag in verband te brengen met de ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas niet als dienstig argument kan worden aangenomen. Dat verzoeker de bescherming pas op het moment indient nadat Albanië zijn uitlevering vroeg doet bovendien het vermoeden rijzen dat verzoeker hiermee zijn uitlevering wil tegenhouden.

2.3. In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aantoont aangezien aan zijn verklaringen te vrezen voor zijn leven voor K.N. omdat hij in het verleden reeds zijn broer vermoordde geen geloof kan gehecht worden. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geoordeeld: "Vooreerst heeft u niet het minste idee waarom K.N. destijds uw broer vermoordde (CGVS, p. 8). Er kan nochtans verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent, des te meer daar K.N. hiervoor veroordeeld is (CGVS, p. 8). Dat u destijds nog maar dertien jaar oud was (CGVS, p. 11), kan uw gebrek aan kennis hieromtrent niet vergoelijken gelet op de lange tijdsperiode die verstreken is en uw eigen vrees hierom. Gevraagd waarom K.N. achter u zou aanzitten, daar waar het in de Albanese traditie net u en uw familie zouden moeten zijn die wraak op hem willen nemen, zei u louter dat hij degene was die jullie uit de weg wou ruimen en u nooit enige intentie had om hem iets aan te doen (CGVS, p. 9). Naar eigen zeggen werd uw vader gespaard omdat hij een oude man is en werd uw broer gespaard omdat hij een goede man is die een familie opgestart had (CGVS, p. 11). Daarbij wist u aanvankelijk niet te zeggen wanneer dat ergens gezegd werd aan uw broer, om uiteindelijk te zeggen dat het 2005, 2006 of 2008 was (CGVS, p. 11-12). Echter, dat een moordzuchtig persoon als K.N. uw broer zou sparen louter omdat hij een familie opstartte, is maar weinig waarschijnlijk. Dit noopt des te meer daar uw broer M. al 32 was ten tijde van de moord op K. en eind dertig - begin veertig moet zijn geweest toen K. besloot hem met rust te laten. Over wanneer u zelf bedreigd werd, kan u al helemaal niet duiden wanneer dat ergens plaatsgevonden had. U stelt enkel dat dit gebeurde voordat u in de gevangenis zat en terwijl K.N. in de gevangenis van Pechin zat, maar kan die gevangenschap geenszins in de tijd duiden (CGVS, p. 9). Na veel omzwervingen zegt u tot slot dat hij dit negen of tien jaar na de moord op uw broer zei (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom K.N. u na al die jaren plots zou viseren, bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p. 10). Bovendien heeft hij in al die jaren op geen enkel ander moment enig teken gegeven dat hij achter u aan zat. Meer nog, in al die jaren is er geen enkel incident jegens u geweest door toedoen van K.N. (CGVS, p. 10). Niet enkel u werd met rust gelaten, ook uw familielid aan wie K.N. zei dat hij ook hem zou vermoorden, is na al die jaren ongedeerd terwijl hij zelfs met K.N. in de gevangenis zat (CGVS, p. 9-10). Gelet op de reputatie van K.N. en de vele aanslagen en moorden die hij in het verleden gepleegd heeft, kan er van uitgegaan worden dat, indien hij u daadwerkelijk naar het leven zou staan, daar toch enig spoor van terug te vinden zou zijn. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat hij u zal vermoorden omdat hij eerder al uw broer vermoordde en niet naar uw woning durft gaan omdat u er veel familie heeft (CGVS, p. 11). Echter, uit de acties van K.N. blijkt geenszins dat zulks hem tegen zou houden. Desondanks bleef u nog jarenlang na deze bedreiging in Albanië wonen. Hierop antwoordde u dat u meestal thuisbleef en ondergedoken zat (CGVS, p. 10). Bij deze uitspraak moeten echter ernstige kanttekeningen gemaakt worden. Zo verklaarde u zelf dat u meermaals over en weer ging tussen België en Albanië om te werken, ging u af en toe vrienden bezoeken, weliswaar in het geheim, en begon u een wietplantage van honderd planten om zo brood op tafel te brengen, waarbij mensen naar u moesten komen om dit te kopen (CGVS, p. 10-11). Dergelijke zaken vallen niet te rijmen met het door u voorgehouden profiel van iemand die ondergedoken dient te leven. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat, hoewel u ook vreest voor het leven van uw echtgenote en uw kinderen (CGVS, p. 8 en 14), zij op bezoek gekomen zijn naar België, maar nadien gewoon naar Albanië terugkeerden (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u toen geen werk had en hen niet kon onderhouden (CGVS, p. 12). U heeft hier echter een broer bij wie u verbleef en die een bedrijf heeft (CGVS, p. 2 en 4). Indien zij daadwerkelijk ernstig gevaar liepen, zouden zij zeker bij uw broer terecht gekund hebben.

Bovendien verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u te weten kwam dat K.N. twee jaar geleden naar België kwam om u en uw neef te vermoorden (CGVS Vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 8 juli 2024, vraag 3.5). Echter, toen er u op het CGVS gevraagd werd of er nog iets gebeurd is en of u nog bedreigd werd na uw aankomst hier in België, antwoordde u dat dit niet het geval was (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken reageerde u dat K.N. steeds hetzelfde zei (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen kort voordien blijkt echter dat hij slechts eenmaal een bedreiging naar u toe zou hebben geuit vele jaren geleden. Bijgevolg kan uw vergoelijking niet weerhouden worden om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen."

Verzoeker ontkracht noch weerlegt voormelde vaststellingen in zijn verzoekschrift. Betreffende het betoog dat hij geen kennis heeft van het motief voor de moord op zijn broer redelijkerwijze te begrijpen is aangezien verzoeker dertien jaar oud was op het ogenblik van de feiten, werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers leeftijd ten tijde van de moord op zijn broer zijn gebrek aan kennis hieromtrent niet kan vergoelijken gelet op de lange tijdsperiode die verstreken is en zijn eigen vrees hierom. Verzoeker maakt met de argumentatie in het verzoekschrift dan ook geenszins aannemelijk dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om informatie aangaande zijn problemen in Albanië te vergaren, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen, te

meer verzoeker sinds lang geen minderjarige meer is en volgens eigen verklaringen het vermeende probleem van bloedwraak nog steeds actueel zou zijn. Dergelijke verregaande desinteresse is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielaanvraag.

Bovendien verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in Albanië zijn kinderen niet naar school kon sturen omdat dat zeer gevaarlijk was valt niet te rijmen met het feit dat zijn gezin nog steeds in Albanië verblijft. Indien de situatie zodanig gevaarlijk en geëscaleerd zou zijn dat hij zijn kinderen niet naar buiten durft te laten gaan, zou men redelijkerwijze verwachten dat verzoeker minstens pogingen zou ondernomen hebben om zijn gezin (met twee minderjarige kinderen) in veiligheid te kunnen brengen. De vaststelling dat verzoeker zijn gezin een keer naar België liet overkomen waarna hij hen weer terug heeft laten gaan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over het bloedwraakprobleem.

Met zijn betoog dat hij bepaalde bedreigingen niet precies in de tijd kan situeren niet van die aard is om de geloofwaardigheid van zijn vluchtaanvraag te ondermijnen, minimaliseert verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift brengt verzoeker nog artikels bij uit kranten over de misdrijven gepleegd door K.N. Deze artikels, waarin nergens verzoekers naam wordt vermeld noch enige link wordt gelegd met het door hem geschetste probleem, vermogen geenszins de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtaanvraag te herstellen. De Raad bemerkt in dit verband nog dat een dergelijke verwijzing naar artikels, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Verzoekers overige argumenten in het verzoekschrift betreffen een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen waarop reeds werd ingegaan in de bestreden beslissing en zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtaanvraag.

Hoe dan ook is het, zo weze herhaald en benadrukt, het geheel van de vaststellingen op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker ingeroepen problemen en vrees. Het door hem geschetste verhaal is volstrekt ongeloofwaardig. Een ongeloofwaardig verhaal kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt op instructie van de dominus litis erop te wijzen dat deze het niet eens is met de analyse van de bestreden beslissing, ze wijst op de bijkomende documenten van het verzoekschrift. Ze stelt dat N. een bekende crimineel is, die zelfs moordt vanuit de gevangenis, -haar broer is vermoord-, N. is zeer geduldig en heeft connecties met het parket, er is VzP haar uitleveringsverzoek vanuit Albanië waar zij zal terechtkomen in de gevangenis om er dan te wachten op haar executie. De verwevenheid van de figuur Noga met justitie is overduidelijk. Ze vraagt bescherming in België.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 december 2024.

Door louter zijn relaas te herhalen en hierin met algemene opmerkingen te volharden, en te verwijzen naar bij het verzoekschrift gevoegde stukken waarop reeds werd ingegaan in de beschikking, gaat verzoeker niet in het minst, laat staan concreet en inhoudelijk in op, maar volledig voorbij aan het in voormelde beschikking vastgestelde, met name dat zijn relaas volstrekt ongeloofwaardig is en hij geen nood aan internationale bescherming aantoonst.

Aan verzoekers, ter zitting opnieuw aangehaalde, vrees kan niet het minste geloof worden gehecht, zo werd eerder geoordeeld in de beschikking. Verzoeker laat die concrete vaststellingen die also doen besluiten totaal ongemoeid ter zitting. Hij doet niet de minste poging of moeite ter zitting om er een ander licht op te werpen. Hij gaat also volledig voorbij aan het doel van de vraag tot horen dat erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom. Hiertoe is evenwel vereist dat men inhoudelijk ingaat op de beschikking, hetgeen verzoeker dus, op voormelde wijze, nalaat.

Verzoeker, die een crimineel verleden heeft in Albanië waar hij in de gevangenis heeft gezeten voor illegaal wapenbezit en die heden in een Belgische gevangenis zit omdat Albanië zijn uitlevering vraagt omdat hij recenter opnieuw werd veroordeeld in Albanië tot een jarenlange gevangenisstraf, ditmaal voor drugsfeiten, toont geen nood aan internationale bescherming aan. Verzoekers beschermingsverzoek in België lijkt, zoals eerder werd opgemerkt, enkel te zijn bedoeld om zijn uitlevering naar Albanië te trachten te voorkomen. De procedure verzoek om internationale bescherming kan echter geenszins dienstig of ernstig worden aangewend louter als middel teneinde een uitlevering naar het land van herkomst te vermijden. Verzoeker gaat op die manier volledig voorbij aan het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming. Een verzoek om internationale bescherming heeft immers als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er bij terugkeer een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoeker om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waartoe hij echter manifest in gebreke blijft. Zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming is volstrekt ongeloofwaardig.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van nationaliteit, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS